

Sygn. akt I C 1100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Choszczynie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Panicz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Monika Dutko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2016 roku w C.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.
przeciwko M. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1100/15

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. Z. kwoty 6.588,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1113,46 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowy z dnia 24 lipca 2007 r. nr (...), umowy z dnia 20 października 2007 r. nr (...), umowy z dnia 8 grudnia 2007 r. nr (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowach zasadach zwrotu pożyczonej kwoty pozwany nie wywiązał się z warunków umów, co skutkowało ich zakończeniem. Zobowiązanie strony pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosi 6588,53 zł, na co składa się kwota 5230,87 zł tytułem sumy niespłaconych kredytów i kwota 1357,66 zł tytułem sumy odsetek od kapitałów naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu. Powód wskazał dalej, że w dniu 30 kwietnia 2013 r. pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu w stosunku do pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Powód podjął próby polubownego odzyskania należnej mu kwoty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 6 października 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Myśliborzu uwzględnił żądanie pozwu.

W dniu 16 października 2015 r. pozwany M. Z. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając orzeczenie w całości i domagając się oddalenia powództwa. Pozwany podniósł, że spłacił w całości zobowiązania wynikające z dołączonych do pozwu umów, jednakże z uwagi na upływ czasu nie posiada już dokumentów, którymi mógłby fakt ten wykazać. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń. Ponadto pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Myśliborzu do rozpoznania sprawy.

Postanowieniem z dnia 22 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Choszczynie jako miejscowo właściwemu do jej rozpoznania.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 9 grudnia 2015 r. zobowiązano pełnomocnika powoda do złożenia w terminie tygodniowym pisma przygotowawczego, w którym ustosunkuje się do podniesionego przez pozwanego zarzutu

przedawnienia roszczenia pod rygorem przyjęcia, że go nie kwestionuje. Zobowiązanie doręczono pełnomocnikowi w dniu 22 grudnia 2015 r. Powód nie ustosunkował się do podniesionego zarzutu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2007 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. a M. Z. została zawarta umowa nr (...) o kredyt na zakup towarów. Na mocy postanowień umowy bank udzielił klientowi kredytu na zakup sprzętu elektronicznego o wartości 749 zł i 199 zł. Kredyt został udzielony w kwocie 1.010,32 zł obejmującej opłatę przygotowawczą w kwocie 24,06 zł oraz składkę z tytułu ubezpieczenia w wysokości 38,26 zł. Oprocentowanie kredytu ustalono na 21,46% w stosunku rocznym. Strony postanowiły, że oprocentowanie jest stałe i nie przekracza czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kwoty udzielonego kredytu wraz z odsetkami w 12 ratach płatnych do 24 dnia każdego miesiąca począwszy od sierpnia 2007 r. Wysokość 11 rat określono na kwotę 94,30 zł, wysokość ostatniej raty na kwotę 94,27 zł.

W dniu 20 października 2007 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. a M. Z. została zawarta umowa nr (...) o kredyt na zakup towarów. Na mocy postanowień umowy bank udzielił klientowi kredytu na zakup mebli o wartości 1.649 zł i 480 zł. Kredyt został udzielony w kwocie 2.410,14 zł obejmującej prowizję banku w wysokości 70,03 zł, opłatę przygotowawczą w kwocie 50 zł oraz składkę z tytułu ubezpieczenia w wysokości 211,11 zł. Klient w dacie zawarcia umowy wpłacił na rzecz sprzedawcy kwotę 50 zł. Oprocentowanie kredytu ustalono na 25% w stosunku rocznym. Strony postanowiły, że oprocentowanie jest stałe i nie przekracza czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kwoty udzielonego kredytu wraz z odsetkami w 24 ratach płatnych do 20 dnia każdego miesiąca począwszy od listopada 2007 r. Wysokość 23 rat określono na kwotę 130,43 zł, wysokość ostatniej raty na kwotę 130,51 zł.

W dniu 8 grudnia 2007 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. a M. Z. została zawarta umowa nr (...) o kredyt na zakup towarów. Na mocy postanowień umowy bank udzielił klientowi kredytu na zakup mebli o wartości 1200 zł, 895 zł i 665 zł. Kredyt został udzielony w kwocie 3060,80 zł obejmującej opłatę przygotowawczą w kwocie 32,70 zł oraz składkę z tytułu ubezpieczenia w wysokości 268,10 zł. Oprocentowanie kredytu ustalono na 15,38% w stosunku rocznym. Strony postanowiły, że oprocentowanie jest stałe i nie przekracza czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kwoty udzielonego kredytu wraz z odsetkami w 24 ratach płatnych do 8 dnia każdego miesiąca począwszy od stycznia 2008 r. Wysokość 23 rat określono na kwotę 150,76 zł, wysokość ostatniej raty na kwotę 150,79 zł.

We wszystkich trzech umowach na rzecz banku zastrzeżono uprawnienie do wypowiedzenia umowy w terminie 30 dni i postawienia całego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności w razie niedopełnienia przez kredytobiorcę warunków umowy o kredyt, w szczególności niespłacenia dwóch pełnych rat. Wypowiedzenie wyprzedzi wezwanie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni.

/dowód:

- umowa nr (...), k 14-15,
- umowa nr (...), k. 8-9,
- umowa nr (...), k. 10-11,
- faktura VAT nr (...), k. 13./

W dniu 1 marca 2011 r. doszło do połączenia (...) Bank (...) S.A. w W. z (...) Bank S.A. we W. dokonanego przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej (...) Bank (...) S.A. we W. na spółkę przejmującą (...) Bank S.A. w W..

/bezsporne, nadto dowód:

- Informacja z Krajowego Rejestru Sądowego, k. 20-29./

W dniu 11 czerwca 2013 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystawił adresowane do M. Z. zawiadomienie o zmianie wierzyciela w związku z dokonanym przelewem wierzytelności. W treści pisma wskazano, że w dniu 30 kwietnia 2013 r. dokonał przelewu wierzytelności wynikających z umów nr (...) z dnia 24 lipca 2007 r., (...) z dnia 20 października 2007 r. i (...) z dnia 8 grudnia 2007 r. na rzecz H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K..

Tego samego dnia H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wystawił adresowane do M. Z. wezwanie do zapłaty kwoty 5.731,04 zł, w tym kwoty 3.571,34 zł tytułem należności głównej, kwoty 1.692,58 zł tytułem odsetek i kwoty 467,12 zł tytułem odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela w terminie 3 dni licząc od dnia otrzymania pisma w związku z dokonanym przez S. C. Bank w dniu 30 kwietnia 2013 r. przelewem wierzytelności obejmującym zobowiązania wynikające z umów kredytowych nr (...).

/dowód:

- pismo z 11 czerwca 2013 r., k. 4-5,

- zawiadomienie z 11 czerwca 2013 r., k. 6-7./

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Wskazać należy, że powód w niniejszym postępowaniu dochodził roszczeń z umów kredytów udzielonych przez bank konsumentowi, przy czym uzasadniając swoją legitymację procesową do dochodzenia powyższych należności powód wskazywał, że wierzytelności te nabył w drodze umowy przelewu. W tych okolicznościach dochodząc roszczeń z umów bankowych powód winien w pierwszej kolejności wykazać sam fakt zawarcia umów o określonej, konkretnej treści. Na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że w wykonaniu konkretnej umowy bank przekazał pozwanemu określoną w tej umowie kwotę, pozwany zaś przyjął na siebie zobowiązanie do zwrotu tej kwoty w oznaczonym terminie i na określonych warunkach. Powód winien dalej wykazać, że na podstawie umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem wierzytelności wynikające z umów kredytu zostały przeniesione na jego rzecz. W postępowaniu cywilnym rozkład ciężaru dowodu kształtuje się bowiem zgodnie z regułami przewidzianymi w art. 6 k.c., stosownie do którego treści ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie przy tym z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód w niniejszym postępowaniu przedstawił sądowi trzy umowy kredytu zawarte pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. a M. Z.. Pozwany potwierdził, że zawarł z bankiem przedstawione umowy i nie zakwestionował ich treści. Przedstawione przez powoda dokumenty nie wzbudziły nadto wątpliwości sądu co do ich autentyczności oraz treści. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie przedstawionych dokumentów ustalił, że pomiędzy pozwanym a (...) Bank (...) S.A. doszło do zawarcia trzech umów kredytu o opisanej w stanie faktycznym treści. Sąd natomiast stwierdził w dalszej kolejności, że powód nie naprowadził żadnego dowodu pozwalającego na ustalenie, że nabył od banku jakiegokolwiek wierzytelności wynikające z przedstawionych umów. Powód nie przedstawił sądowi powołanej w treści uzasadnienia pozwu umowy przelewu wierzytelności. Powód załączył jedynie niepodpisany wydruk pisma zatytułowanego jako „zawiadomienie o zmianie wierzyciela”. Przedstawiony wydruk nie posiada nawet na przypisanie mu waloru dokumentu prywatnego, nie został bowiem opatrzony jakimkolwiek podpisem. Nie jest możliwym stwierdzenie przez kogo został sporządzony. Na podstawie jego treści nie ma możliwości ustalenia treści ewentualnej umowy przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie

o zaległe odsetki. W rozważanej sprawie powód w żaden sposób nie wykazał faktu nabycia wierzytelności. Sąd na gruncie zaofiarowanego przez strony materiału dowodowego nie ma możliwości ustalenia czy w ogóle umowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną we W. a powodem została zawarta, nie ma możliwości ustalenia co było przedmiotem takiej umowy, czy i na jakich warunkach doszło do przeniesienia wierzytelności. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu fakt nabycia wierzytelności nie mógł zostać uznany za wykazany, co sprzeciwiało się uwzględnieniu powództwa. Powód bowiem nie wykazał, że przysługuje mu legitymacja do dochodzenia wierzytelności wynikających z przedstawionych umów bankowych.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że pozwany w toku postępowania podniósł zarzut przedawnienia dochodzonych pozewm wierzytelności, który to zarzut okazał się skuteczny.

Stosownie do art. 117 § 1 k.p.c. z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. W myśl zapisu § 2 ww. artykułu po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z tego zarzutu. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Stosownie do zapisu art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Świadczenie jest wymagalne, jeżeli nadszedł przewidziany w umowie termin jego spełnienia. Na mocy zapisów przedstawionych przez powoda umów kredytu pozwany zobowiązał się do zwrotu na rzecz banku kwot udzielonych kredytów wraz z odsetkami kapitałowymi w ratach. Każda z umów zawierała zapisy określające terminy płatności poszczególnych rat. Z nadejściem terminu płatności danej raty roszczenie kredytodawcy o jej zapłatę stawało się wymagalne. Ponadto każda z umów zawierała zastrzeżenie o możliwości postawienia całej kwoty kredytu i należnych odsetek w stan natychmiastowej wymagalności w razie niedopełnienia przez kredytobiorcę warunków umowy o kredyt. Zauważyć należy, że powód dochodząc zapłaty w ogóle nie określił z jaką datą roszczenia przez niego dochodzone stały się wymagalne. Z uzasadnienia pozwu nie wynika, czy kredytodawca w związku z niedopełnieniem przez kredytobiorcę warunków spłaty kredytu skorzystał z zastrzeżonego na jego rzecz uprawnienia do wypowiedzenia umowy kredytu, z czym wiązałoby się postawienie całej należności w stan natychmiastowej wykonalności. Przyjmując zatem, że wymagalne stawały się poszczególne raty udzielonych kredytów wraz z nadejściem terminu ich płatności wskazać należy, że w przypadku umowy z dnia 24 lipca 2007 r. ostatnia rata kredytu stała się wymagalna z dniem 24 lipca 2008 r., w przypadku umowy z dnia 20 października 2007 r. ostatnia rata kredytu stała się wymagalna z dniem 20 października 2009 r., a w przypadku umowy z dnia 8 grudnia 2007 r. ostatnia rata kredytu stała się wymagalna z dniem 8 grudnia 2009 r. Roszczenia wynikające z przedmiotowych umów przedawniają się z upływem lat trzech, jako roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W tym stanie rzeczy stwierdzić należało, że roszczenie o zapłatę ostatniej z rat przedawniło się z dniem 8 grudnia 2012 r. Powód wystąpił z roszczeniem na drogę sądową w dniu 25 września 2015 r. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia. W rozważanym przypadku M. Z. podniósł zarzut spełnienia świadczenia dochodzonego pozewm, którego jednak nie był w stanie wykazać. Pozwany wskazał, że z uwagi na upływ czasu nie posiada już dowodów spłaty zobowiązania. Z tego względu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Zarzut ten okazał się skutecznym środkiem obrony interesów pozwanego.

Mając na uwadze powyższe wobec niewykazania przez powoda legitymacji do dochodzenia roszczeń wynikających z przedstawionych umów kredytu, a nadto wobec skutecznego podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia Sąd oddalił powództwo orzekając, jak w sentencji.

Sygn. akt I C 110/15

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. Akta z apelacją lub za 21 dni z potwierdzeniem odbioru.

Dnia 4 marca 2016 r.